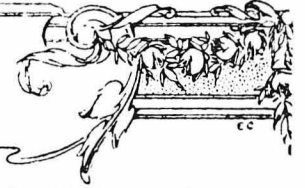
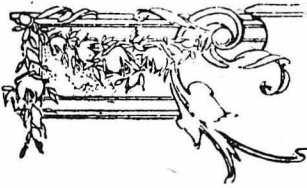

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ - ΕΦΑΜΙΛΙΟΝ ΤΟΥ ΒΕΡΘΕΡΟΥ

ΤΟΥ ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

ώρα 3

Χθές, έπιγα ν' αποχαιρετήσω τόν Παρίνη. 'Υγίαινε μου ειπε, παιδί μου. 'Υγίαινε άτυχε νέε, τόν όποϊόν ή φύσις κατεδικασε νά πέρνει πάντοτε μέσα του δια έκείνα τά μεγάλα ανθρώπινα πάθη,τά όποια εινε μοιραίο νά μη μπορέση ποτέ νά τά ικανοποιήση. Θα έσαι πάντοτε δυστυχής, φίλε μου. Δέν μπορώ ούτε νά σε συμβουλεύσω, ούτε νά σε παρηγορήσω. Είμαι γέρος πιά, παιδί μου, ή ήλικία μου έχει παγώσει όλα τά μέλη του σώματός μου. Καί όμως ή καρδιά μου φλέγεται άκόμα και ή ψυχή μου νοιώθει πάντα μέσα της όλο τό πάθος της ζωής.

Τήν μόνη παρηγοριά πού έχω νά σου δώσω εινε ή συμπάθεια πού αισθάνομαι για όλες σου τις συμφορές,για όλες σου τις δυστυχίες. Σε λίγο θα πάω νά ζω,μά ή ψυχή μου θα σε θυμάται πάντοτε και στόν άλλο κόσμο πού θα βρισκεται.

Τόν Παρίνη τόν άφησα άμέσως και βγήκα με δάκρυα από τό σπίτι του. Τήν ώρα πού κατέβαινα τις σκάλες άκουσα πίσω μου τήν γεροντική φωνή του, ή όποία έξακολουθούσε νά μου έπαναλαμβάνει : 'Υγίαινε, υγίαινε...

ώρα 9, βράδυ

"Όλα εινε έτοιμα. Τά άλογα θα τά ζέψουν στο άμάξι κατά τά μεσάνυχτα. Έως τήν ώρα αυτή πηγαινω νό πλαγιάσω λιγάκι, γιατί είμαι κατάκοπος.

'Υγίαινε Λορέντζε, υγίαινε. Αυτή τη στιγμή πού σου γράφω, προφέρω τόνόμιά σου και σε χαιρετώ με μιá άπειρη τρυφερότητα και με βαθειά συγκίνηση...

Αυτή τη στιγμή κλαίω, Λορέντζε. "Ω! άν μπορούσα νά σε ξαναϊδώ, νά σου ξαναμιλήσω...

"Άραγε θα μπορέσω νά τό κατορθώσω αυτό ποτέ ή θα πεθάνω χωρίς νά μπορέσω νά σ' ευχαριστήσω για όλη αυτή τήν φιλία σου, για τήν αδελφική αυτή αγάπη σου ;..

Και σένα, Θηρεσία μου, και σένα θα μπορέσω νά σε ξαναϊδώ ;..

"Ω! αγάπη μου, ω! ουρανία κόρη! άκουσέ το άκόμα μιá φορά, άκουσέ το . Σ' αγαπώ!

Μ' αλλοίμονο! Τι νά τήν κάνω πιά αυτήν τήν αγάπη!

'Αφού ό δυστυχισμένος αυτός έρωτας εινε μοιραίο νά φέρη τόσα δάκρυα, τόση λύπη, τόση αναστάτωση στην οικογένειά σου και άφού, χωρίς νά τό θέλω, θα έφερνα με τόν έρωτά μου αυτό, τόση άνησυχία στη ζωή σου, γι' αυτό φεύγω, Θηρεσία, φεύγω μακριά, χωρίς ούτ' εγώ νά ξέρω πού πηγαινω.

Θ' ακολουθήσω τυφλά τό περρωμένο μου, Θηρεσία. Δέν μπορώ νά σκεφθώ πιά τίποτα, δέν μπορώ ν' άποφασίσω τίποτα...

"Ας χωριστούμε! Οι "Άλπεις, ό άκεανός, ό κόσμος όλόκληρος ήταν γραφτό νά χρησιμεύσουν ως έμπόδια και νά μιάς άπομακρύνουνε, νά μιά χωρίσουνε αιώνια...

Τό ξέρω, αγάπη μου. Δέν θα σε ξαναϊδώ πιά ποτέ! Δέν θα ξαναϊδώ πιά τά μάτια σου, δέν θα σε ξαναφιλήσω πιά.

XV

Γ'ενοα 11 Φεβρουαρίου

Πόσο είμαι ευχαριστημένος, Λορέντζε, πού έφυγα. Έδώ ό ήλιος μου φαίνεται πιά γλυκός, πιά ώραιος!

Μιά έλαφρή ανακούφιση νοιώθω καθώς άναπνέω τόν άέρα αυτής της πόλεως.

Δυστυχώς όμως δέν θα μείνω πολύ καιρό εδώ. Σε λίγες ώρες θα έξακολουθήσω και πάλι τόν δρόμο μου. Στάς 16 του μηνός θα είμαι άσφαλώς στην Τουλών.

XVI

Πάτρις 15 Φεβρουαρίου

Τι άνώμαλος πού εινε ό δρόμος στά μέρη αυτά! Τι άπότομα

και βροχάδη πού εινε όλα τά βουνά πού ύψώνονται γύρω μας.

Μαζί με όλους τούς κόπους και όλες τις ταλαιπωρίες της ήμέρας, ξανάρχονται στην σκέψη μου και όλα έκείνα τά βάσανα της ψυχής μου, όλες έκείνες ή πικρές σκέψεις της ζωής μου.

Σου γράφω, Λορέντζε, από τούς πρόποδες τών παραλίων "Άλπεων. Στο μέρος αυτό σταματήσαμε λίγο τό άμάξι μας, για νά ξεκουράσουμε τάλογά μας. Δέν ξέρω άκριβώς ποτε θα φύγωμε άπ'έδώ.

Σε σκέπτομαι, Λορέντζε, αυτή τη στιγμή, σε σκέπτομαι και μαζί μ' έσένα συλλογίζομαι και όλο έκείνο τό βασιανισμένο παρελθόν της ζωής μου.. "Ηταν άλήθεια, πεπρωμένο φίλε μου, νά μη μπορώ πιά νά κάνω ούτε ένα βήμα χωρίς νά σκεφθώ τά βάσανά μου...

Τις λίγες ώρες πού βρισκομαι εδώ τις περνώ μονάχος. Δέν έχω κανένα άνθρωπο κοντά μου πού νά μορη νά μου κρατήση συντροφιά. Περνώ μονάχος μου όλο τό ύπέροχο άκρογιάλι πού βρισκεται γύρω μας.

"Ο δροσερός άγέρας πού πνέει γύρω μας, μου άνοίγει τήν ψυχή μου και με γεμίζει με μιá γλυκειά νοσταλγία...

Και όμως εινε στιγμές, φίλε μου, πού πνίγομαι και δέν μπορώ νά σκεφθώ πιά τίποτα. "Η έπιθυμία τού θανάτου μου ξανάρχεται στην ψυχή μου. Μου φαίνεται πώς μόνο όταν λείψω άπ' αυτή τη ζωή θα μπορέσω νά ξεχάσω τόν πόνο αυτό πού τυραννεί τήν ψυχή μου.

Πόσο είμαι μόνος, Λορέντζε. Εινε ήμέρες πού νοιώθω πώς δέν ύπάρχει κανείς στόν κόσμο πού νά καταλάβη, νά συνηθή, και νά με παρηγορήση λίγο στις τόσες δυστυχίες τού βίου μου...

Και στο μέρος όμως αυτό πού βρίσκομαι, φίλε μου, αισθάνομαι κάθε ήμέρα ότι είμαι μονάχος και έρημος. "Όλα τά πράγματα γύρω μου εινε πένθιμα, σκοτεινά, και δέν έχω για μένα καμιά ευχαρίστηση.

Δέν ζω παρά μόνο με τη σκέψη της, Λορέντζε, και όμως, αλλοίμονο, τό ξέρω πώς ποτέ δέν θα μπορέσω νά τήν ξαναϊδώ...

Στό μέρος αυτό θα μείνουμε άκόμα δύο ήμέρες και ύστερα θα φύγωμε για τή Βενημιλία.

Δέν βλέπω τήν ώρα ποτε νά μπό και πάλι στο άμάξι μου. Δέν μπορέζ νά φαντασθής, φίλε μου, πόσο έχω ανάγκη από άλλαγή, από κίνηση και από γνωριμία άλλων προσώπων, από τήν θεα άλλων άγνώστων τόπων.

'Υγίαινε, φίλε μου. Θα σου ξαναγράψω συντομιάτα.

XVII

Βενημιλία 19-20 Φεβρουαρίου

Είμαι ένας δυστυχισμένος χωρίς καμιά έλπίδα, χωρίς καμιά παρηγορία.

Ζω διαρκώς μέσα σε άγωνίες θανάτου, μέσα σε φρικτές όδύνες. Και όμως πρέπει νά τά ύποφέρω όλ' αυτά. Πρέπει νά τά ζω έτσι χωρίς νά έχω τό δικαίωμα νά διαμαρτύρομαι...

Εινε ανάγκη νά φιλοσοφώ, Λορέντζε, νά φιλοσοφώ διαρκώς! Πώς εινε δυνατό πιά νά έλπίζω στη ζωή, εγώ πού έχω ας αυτό τόν κόσμον όλα μου τά όνειρα, όλη μου τή δύναμη, όλη μου τήν ζωή...

Δέν έχω πιά καμιά έπιθυμία... Και όμως Λορέντζε, κάποια φωνή μέσα μου, μου λέει διαρκώς: —Δέν είσαι σύ μόνο δυστυχής...

Ναι, άλήθεια! Αυτή ή φωνή μου φέρνει κάποτε μιá παρηγορία.

Μά εινε πάλι ήμέρες, εινε στιγμές πού αισθάνομαι μέσα μου τέτοια άγωνία, τέτοια όδύνη, τόσο πένθος, ώστε δέν εινε δυνατόν νά παρηγορηθώ πιά με τήν ευτυχία ή με τή δυστυχία τών άλλων ανθρώπων...

Δέν φαντάζομαι, Λορέντζε, νά ύπάρχει άνθρωπος στόν κόσμο, ό όποιος νά μόρесе ποτέ νά άνθέξη σε τέτοιο σπαργαρό ψυχής, όπως εγώ...

Ποιός, άλήθεια, αγάπησε τόσο, και ποιός αγαπήθηκε με τέτοιο πάθος...

(Ακολουθεί)

